

„Че какво се ти така унаши?“

„Не ма́ не знаете, че ракията е дадена отъ Бога, сѣки да ѿ опитва? тамъ сж сѣ лакоми и жѣдни: шляхтичъ припка слѣдъ бѣжавата петъ версти, проврѣява дупка и ште да види, че не тече, па ште да рече: „Чифутинъ празна бѣчва нѣма да покара; трѣбва да има тука нѣшто! Дръжте чифутина, врѣжете чифутина, земете паритѣ отъ чифутина! „Заштото сичко нехарно свалятъ на чифутина; чифутина сѣки брой за куче; мислѣтъ, като е чифутинъ, та не е човѣкъ!“

„Е, тури ме на колата съ риба!“

„Не бива, пане, право ти казвамъ, не бива: по сичка Полша хората сж гладни сега, като кучета; и рибата штѣтъ да раскрадѣтъ, и пана васъ ште напипатъ.“

„Кога е така, карай ме ако ште би на дяволѣтъ, само карай!“

„Слушай, слушай, пане!“ каже евреинѣтъ, затѣкна си рѣкветѣ и пристѣпи до него съ расперени рѣцѣ. „Ето какво да направимъ; Сега правѣтъ насѣдѣ крѣпости и кули; французки инжинере сж на- дошле изъ Нѣмско, та по нѣтътъ каратъ много керпиче и камѣне. Легате вие на колата отдолѣ, а отгорѣ штѣ азъ да ви затрупамъ съ керпиче. Малкѣ тежичко ште да бѣде, ама ништо, вие сте доста здрави на изгледъ; а азъ штѣ проврѣтъ въ колата отдолѣ дупка да ви хранѣ.“

„Прави, каквото штепъ, само карай.“

И слѣдъ единъ часъ време излѣзохъ изъ Уманъ кола съ кирпи- че, запрѣгнати съ два мръшави коня. На единѣтъ отъ тѣхъ тѣхаше Янкель, а дългитъ му, кѣдри скулуфи се развѣвахъ изъ-подъ еврейс- ката му шапка, и той подскачаше на конѣтъ, дългъ, като строжеръ на гумното.

XI.

Въ онова време по границитѣ немани: гюмруци и стражи, та мо-